

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ТРЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО АВЕНДИ ООД срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 48786/09)

РЕШЕНИЕ

(Справедливо обезщетение)

Чл. 41 - Справедливо обезщетение - Присъждане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени от нарушение на чл. 1 П1 поради незаконно задържане на стоки на дружеството жалбоподател

СТРАСБУРГ

14 февруари 2023 г.

Това решение е окончателно съгласно чл. 44 § 2 от Конвенцията. В текста му могат да бъдат нанесени редакционни корекции.

По делото Авенди ООД срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Трето отделение), заседаващ като комитет, състоящ се от:

Пере Пастор Виланова (Pere Pastor Vilanova), *председател*,

Георгиос А. Сергидес (Georgios A. Serghides),

Йонко Грозев (Yonko Grozev),

Йолиен Шукинг (Jolien Schukking),

Дариан Павли (Darian Pavli),

Питер Роосма (Peeter Roosma),

Йоанис Ктистакис (Ioannis Ktistakis), *съдии*,

и Милан Блашко (Milan Blaško), *секретар на отделението*,

След обсъждане в закрито заседание на 24 януари 2023 г.,

Постанови следното решение, прието на същата дата:

1) ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 48786/09) срещу Република България, подадена до Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от „Авенди“ ООД, българско дружество с ограничена отговорност със седалище в гр. София („дружеството жалбоподател“), на 24 август 2009 г.

2. С решение, постановено на 4 юни 2020 г. (наричано по-нататък „основното решение“), Съдът постановява, че правата на дружеството жалбоподател, гарантирани от чл. 1 от Протокол № 1, са били нарушени поради забавеното връщане на стоките му, иззети в рамките на наказателно и административно производство. По-специално Съдът намира, че иззетите стоки не са били задържани от властите на никакво правно основание след съдебното решение от 7 декември 2005 г., с което се разпорежда връщането им; стоките са върнати на дружеството жалбоподател между 28 и 30 март 2007 г. Съдът приема, че не е било необходимо да разглежда жалбата по чл. 13 от Конвенцията (вж. параграфи 21, 64-85 и 88 от основното решение).

3. На основание чл. 41 от Конвенцията дружеството жалбоподател търси различни суми като справедливо обезщетение.

4. Тъй като въпросът за прилагането на чл. 41 от Конвенцията не е готов за решаване по отношение на имуществените вреди, Съдът го запазва и отправя покана към Правителството и дружеството жалбоподател да представят в срок от три месеца писмените си становища по този въпрос и по-специално да уведомят Съда за всяко споразумение, което биха могли да постигнат (вж. параграф 97 от основното решение и точка 4 от диспозитивните разпоредби). Съдът отхвърля исканията на дружеството жалбоподател за обезщетение за неимуществени вреди, както и за присъждане на съдебни разноски.

5. Жалбоподателят и Правителството подават своите становища. Те уведомяват Съда, че не са успели да постигнат споразумение.

2) ПРАВОТО

6. Чл. 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът присъжда, ако е необходимо, справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

Вреди

(1) Относно вътрешно право

7. Чл. 25 от Закона за акцизите и данъчните складове от 2005 г., приложим към съответния момент, предвижда, наред с другото, че акцизи не се дължат, а всички платени акцизи се възстановяват, ако стоката е унищожена, докато е под контрола на административните органи.

8. Чл. 111, §§ 1 и 4 от Наказателно-процесуалния кодекс от 2005 г. предвижда, че веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство. Предметите, иззети като веществени доказателства, които подлежат на бързо разваляне и не могат да се върнат на правоимащите, от които са отнети, с разрешение на прокурора се предават на съответните учреждения и юридически лица за ползване според предназначението им или се продават и получената сума се внася в търговска банка, обслужваща държавния бюджет.

(2) Становища на страните

(а) Твърдения на дружеството жалбоподател

9. Първоначално дружеството жалбоподател претендира за 1 267 621 български лева (лева - 648 124,33 евро (евро)) за имуществени вреди въз основа на:

- (1) покупната цена, платена за 26 753 бутилки с крем-ликьор Baileys, които са били върнати след изтичане на срока им на годност;
- (2) обезщетение за пропуснати ползи (разликата между покупната и пазарната им цена) по отношение на тези напитки;
- (3) лихва за забава върху сумите по точки 1 и 2; и
- (4) лихви за забава за задържането на конфискувани напитки, които нямат срок на годност и следователно са били все още продаваеми при връщането им (вж. параграфи 90-94 от основното решение).

Преди приемането на основното решение дружеството жалбоподател е представило данъчни искания в подкрепа на тези претенции, както и копие от решение на Административен съд София-град от 30 ноември 2010 г., постановено по дело за обезщетение, заведено от дружеството жалбоподател срещу Националната агенция за приходите. Самото решение се позовава на експертно заключение, възложено от националния съд, в което е посочена информация за покупната цена, платена от дружеството жалбоподател, пазарната цена на напитките и евентуалните разлики между тези цени, както и законната лихва за забава за различни периоди от време в съответствие с българските разпоредби (вж. параграф 27 от основното решение). В становището си, представено след приемането на основното решение (вж. параграф 5 по-горе) дружеството жалбоподател също така представя копие от експертизата, цитирана по-горе, и се позовава на данните в него при изчисляване на вземанията си, както следва.

10. В същото становище дружеството жалбоподател претендира обща сума от 1 112 121,51 лева (568 618,70 евро) за имуществени вреди по пет точки.

11. На първо място, дружеството жалбоподател заявява, че според горепосочената експертиза 26 748 бутилки (с пет бутилки по-малко от посоченото в параграф 9 по-горе), съдържащи крем ликьор Baileys, са били върнати след изтичане на срока им на годност. Според този доклад срокът на годност на някои от бутилките е изтекъл през м. септември 2006 г., а на други - през м. октомври 2006 г. Според вещото лице стоките не са могли да бъдат продадени на свободния пазар. Дружеството жалбоподател твърди, че впоследствие те са били унищожени съгласно приложимите правила за безопасност. То не предоставя повече подробности за този процес на унищожаване или за тези правила. След това дружеството жалбоподател иска обезщетение в размер на покупната цена, която е платило за тези напитки. Позицията се на данъчните искания, издадени във връзка със закупуването на стоките, дружеството жалбоподател претендира обезщетение в размер на 458 419 български лева (234 385,91 евро), което включва акциз в размер на 18 736 български лева (9 579,56 евро), въпреки че в експертизата покупната цена е определена на по-висока стойност, а именно 466 159,96 български лева (238 343,80 евро). Дружеството жалбоподател не посочва дали след унищожаването на стоките с изтекъл срок на годност е поискало връщане на платения акциз въз основа на приложимото право (вж. параграф 7 по-горе), и ако не, защо не го е направило.

12. На второ място, дружеството жалбоподател претендира за обезщетение за пропуснати ползи във връзка с унищожените бутилки (вж. параграф 11 по-горе). В тази връзка то се позовава на печалбата, която евентуално би могло да получи от разликата между покупната

цена и пазарната стойност през периода, в който стоките са били задържани от властите. Дружеството жалбоподател твърди, че според изчисленията му, основани на покупната стойност на стоките и на собствените му професионални познания за съответния пазар в България през приложимия период, размерът на тази печалба е 185 250 български лева (94 854,87 евро). Не представя доказателства в подкрепа на тези изчисления. То обаче добавя, че според експертизата, представена за включване в преписката, пропуснатите ползи са определени в размер на 134 527,70 български лева (68 782,92 евро), като са използвани данни към 7 януари 2005 г. и са базирани на средната пазарна цена на подобни бутилки. Дружеството жалбоподател посочва, че е готово да приеме тази сума като обезщетение за твърдяната от него пропусната печалба.

13. Трето, дружеството жалбоподател претендира за законна лихва за забава за периода, в който сумите, посочени в параграфи 11 и 12 не е разполагало с тези суми. Според дружеството жалбоподател този период обхваща периода от 6-7 януари 2005 г. до датата на подаване на жалбата му до Съда (24 август 2009 г. - вж. параграф 1 по-горе). То твърди, че лихвата следва да се изчисли в съответствие с вътрешните правила, а именно по основния лихвен процент на Българската народна банка за периода, публикуван на интернет страницата на Националната агенция за приходите, плюс 10 процентни пункта. Според нейните изчисления лихвата за този период възлиза на 372 322,32 български лева (190 365,38 евро). Според експертизата, изготвено в производството пред Административен съд София-град, законната лихва за забава за сумите, посочени в точки 11 и 12 по-горе за периода от 7 януари 2005 г. до 17 март 2008 г. е изчислена на 253 116,78 български лева (129 418,54 евро). Лихвата за периода от 1 януари 2006 г. до 17 март 2008 г. е изчислена на 181 021,61 български лева (92 556,30 евро).

14. На четвърто място, дружеството жалбоподател претендира 88 646,25 лева (45 324,11 евро) лихви за забава за периода от 6-7 януари 2005 г. (датата на изземване) до 28 март 2007 г. (датата на връщане на бутилките) по отношение на общо 27 109 бутилки алкохолни напитки, които са били иззети, но не са имали срок на годност и поради това са били все още годни за продажба, когато са били върнати. В първоначалната си жалба дружеството жалбоподател твърди, че размерът на законната лихва за забава следва да се основава на общата покупна цена на бутилките, която според неговите изчисления се равнява на 457 500 лева (233 916,04 евро). В становищата си след постановяване на основното решение то променя тези твърдения на 315 187,71 лева (161 152,92 евро) и се позовава на данъчните фактури, издадени за покупката. Според експертизата средната пазарна цена към датата на задържане на горепосочените стоки е изчислена като равностойна на 396 896,86 лева (202 930,14 евро), а лихвата за забава по

отношение на периода на задържане е изчислена на 111 926,24 лева (57 226,97 евро). Дружеството жалбоподател не претендира за обезщетение за покупната цена или за пропуснати ползи във връзка със задържането на тези напитки.

15. На последно място, в становището си, подадени след постановяването на основното решение, дружеството жалбоподател добавя претенции за лихви, основани на твърденията, че държавата не е предоставила средства за правна защита на национално равнище, които то оценява на 58 206,24 лева (29 760,38 евро).

(б) Позицията на Правителството

16. Правителството прави някои общи забележки.

17. На първо място, то твърди, че претенциите на дружеството жалбоподател за имуществени вреди не са били надлежно изложени или обосновани, доколкото по време на производството, довело до постановяване на основното решение, тези претенции са се отнасяли единствено до това, което Административен съд София-град е отбелязал в решението си от 30 ноември 2010 г. въз основа на експертно заключение, което не е било представено на Съда преди приемането на основното решение. По този начин, според Правителството, дружеството жалбоподател не е представило никакво обяснение относно данните, цитирани в това решение, обхвата на оценката, поискана от жалбоподателя в рамките на вътрешното производство, професионалната квалификация на вещото лице, използваните и приложени средства и методи, както и крайните резултати. Правителството поставя специален акцент върху факта, че в хода на производството, довело до постановяване на основното решение, дружеството жалбоподател не е поискало удължаване на срока, за да обоснове твърденията си, или запазване на този въпрос за по-късен етап. Те добавят, че националните съдилища в крайна сметка са отхвърлили претенциите на дружеството жалбоподател, факт, който според тях прави доклада, използван във вътрешното производство, без правна стойност. Правителството също така посочва, че твърденията на дружеството жалбоподател и цифрите, представени в решението на Административен съд София-град, показват несъответствия, за които не е представено обяснение и които допълнително правят твърденията неясни и необосновани.

18. Освен това Правителството твърди, че дружеството жалбоподател е могло да генерира печалба от бутилките с бързо развалящи се напитки и по този начин да намали претендираните имуществени вреди, но то не е предоставило никаква информация за това дали това действително е било така. На първо място то посочва, че бутилките са имали срок на годност „най-добър до“, а не срок на годност „използвай преди“, който съответства на минималния срок на годност

на дадена храна, както е описан в чл. 24 от Регламент (ЕС) № 1169/2011. Правителството твърди, че само датата „използвай преди“ би означавала, че стоките следва да се считат за опасни след въпросната дата, и следователно бутилките са могли да бъдат пуснати на пазара от дружеството жалбоподател, евентуално с възможност за договаряне на цената с търговеца на дребно и/или потенциалния краен потребител. На второ място, Правителството твърди, че като се има предвид, че акцизът за стоките вече е бил платен, дружеството жалбоподател е можело да поиска възстановяване на тези суми, ако бутилките са били унищожени, съгласно чл. 25 от Закона за акцизите и данъчните складове от 2005 г. (вж. параграф 7 по-горе). Накрая, Правителството твърди, че жалбоподателят е можел да се разпореди с напитките по друг начин, като например да ги продаде обратно на дружеството вносител, да ги рециклира, да ги преработи в друг продукт или да извлече етиловия алкохол или други по-ценни съставки.

19. Последната обща забележка на Правителството се отнася до възможността, която според него е била открита за дружеството жалбоподател, да поиска незабавна публична продажба на напитките, чийто срок на годност не е изтекъл по време на задържането им след изземването, в съответствие с чл. 111 § 4 от Наказателно-процесуалния кодекс от 2005 г. (вж. параграф 8 по-горе). Освен това то твърди, че дружеството жалбоподател е можело да търси обезщетение и по Закона за договорите и задълженията, вместо да предяви иск по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (вж. параграфи 43-47 и 96 от основното решение).

20. С оглед на гореизложеното Правителството заключава, че на национално ниво са били налични правни средства за защита, чрез които жалбоподателят е могъл да намали причинените вреди или да получи задоволително обезщетение. Поради това то кани Съда да отхвърли изцяло исквете.

21. Що се отнася до конкретните претенции на дружеството жалбоподател, формулирани преди приемането на основното решение (вж. параграфи 9 и 10 по-горе) Правителството излага следните съображения.

22. Що се отнася до покупната цена на бутилките, то твърди, че дружеството жалбоподател не е представило договор за покупко-продажба с дружеството, което му е продало напитките, нито фактури в тази връзка, за да се потвърди цената, на която са били закупени иззетите стоки.

23. По отношение на обезщетението за пропуснати ползи Правителството твърди, че е невъзможно да се изчисли тази сума, тъй като пазарната цена е променлива и чувствителна към множество динамични фактори и че дружеството жалбоподател не е предоставило достатъчно данни, като например счетоводни книги за съответния

период или друга информация, показваща средната пазарна цена на други бутилки Baileys, продадени през същия период.

24. Що се отнася до исковете за законна лихва за забава, Правителството твърди, че ако Съдът приеме, че исковете по отношение на покупната цена и пропуснатите ползи следва да бъдат уважени, лихва следва да се дължи само за периода от 12 декември 2005 г. до 30 март 2007 г. Според метода на изчисление на официалния уебсайт размерът на допустимите лихви не би трябвало да надвишава 108 571,97 лева (върху обща потенциална сума за покупната цена и пропуснатите ползи от 643 669 лева, за чието изчисляване не са предоставени подробности).

25. По отношение на законната лихва за забава за останалите бутилки Правителството твърди, че предложената от дружеството жалбоподател цифра не е подкрепена с информация за точния брой закупени бутилки или за потенциалната печалба, която то е загубило, като например извлечения от счетоводните книги на дружеството. Поради това всяко изчисление на дължимата лихва за забава било необосновано и спекулативно.

(3) Преценката на Съда

26. Приложимите принципи са обобщени в решението на Съда по делото *East West Alliance Limited v. Ukraine* (№ 19336/04, §§ 245-53, 23 януари 2014 г.).

27. В конкретния случай в основното си решение Съдът установява по-специално, че забавеното връщане на издетите стоки след 7 декември 2005 г. представлява незаконна намеса в правото на собственост на дружеството жалбоподател и следователно е в противоречие с чл. 1 от Протокол № 1 (вж. параграфи 82 и 84 от основното решение).

28. В самото начало Съдът отбелязва становището на Правителството, че дружеството жалбоподател е основало претенциите си за справедливо обезщетение главно на експертиза, която не е била предоставена преди приемането на основното решение (вж. параграф 17 по-горе). В тази връзка Съдът отбелязва, че в рамките на това производство дружеството жалбоподател е предоставило копие от решението на Административен съд София-град от 30 ноември 2010 г., в което е цитирана експертизата и въз основа на него са посочени цифрите за покупната цена, платена от дружеството жалбоподател за издетите напитки, разликата между тази цена и пазарната цена към момента на изнемването, както и изчисленията относно претендираната законна лихва за забава (вж. параграфи 25-33 от основното решение). Дружеството жалбоподател представя и копия от данъчни фактури за закупените стоки, които са предмет на настоящата жалба, и тези фактури не са оспорени от Правителството. Накрая, дружеството жалбоподател представя копие от експертизата, цитирано в решението на Административен съд София-град от 30 ноември 2010 г. след

постановяване на основното решение. Съдът не вижда основание да приеме, че тези документи са представени след срока, и трябва да извърши своя анализ въз основа на данните, посочени в тези доказателства, в светлината на становищата на страните и на своята съдебна практика. Освен това Съдът отбелязва, че възражението на Правителството за неизчерпване на вътрешноправните средства за защита, основано на това, че дружеството жалбоподател не е предявило общ иск за непозволено увреждане срещу държавата по Закона за договорите и задълженията, е отхвърлено (вж. параграфи 55-58 от основното решение). Поради това Съдът не може да се съгласи с аргумента на Правителството, че дружеството жалбоподател е било длъжно да използва и това средство за защита, за да получи обезщетение за вреди (вж. параграф 19 *in fine* по-горе) и няма да вземе предвид този фактор в съображенията си по-долу.

По отношение на претенциите за заплащане на покупната цена на напитките, върнати след изтичане на срока им на годност

29. Претенцията за обезщетение за покупната цена се отнася единствено до бутилките, върнати на дружеството жалбоподател след изтичане на срока на годност на много от напитките, общо 26 753 бутилки, съдържащи крем ликьор Baileys (вж. параграф 9 по-горе). Данъчните фактури и експертизата, представени в производството пред Административен съд София-град, обаче показват, че общият брой на тези напитки, закупени от дружеството жалбоподател и предмет на спорното изземване, е бил 26 748 бутилки (вж. параграф 11 по-горе). Дружеството жалбоподател не е предявило иск за имуществени вреди относно покупната цена на други бутилки, които също са били незаконно задържани (вж. параграф 14 *in fine* по-горе). Въз основа на представените доказателства Съдът приема за установено, че 26 748 бутилки крем-ликьор Baileys са били върнати на дружеството жалбоподател след изтичане на срока им на годност. Съдът отбелязва, че страните не са съгласни по въпроса дали тези напитки са били все още годни за продажба, когато са били върнати. По-специално Правителството твърди, че дружеството жалбоподател все още е можело да продава тези бутилки по друг начин, за да си възстанови - поне частично - покупната цена (вж. параграф 18 по-горе). Що се отнася до въпроса дали бутилките все още са могли да бъдат продавани в зависимост от това дали са имали срок на годност „най-добър до“ или „използвай преди“ в съответствие с Регламент (ЕС) № 1169/2011, Съдът отбелязва, че е вярно, че от преписката по делото, и по-специално от решението на Административен съд София-град от 30 ноември 2010 г., цитираното в това решение експертно заключение и експертните заключения от 30 март 2007 г., става ясно, че иззетите напитки вече не са били годни за продажба (вж. параграфи 21 и 27 от основното решение).

и точка 11 по-горе). Дружеството жалбоподател обаче не е представило никакви доказателства за твърдяното унищожаване на бутилките, въпреки че вътрешното право предвижда изрична процедура за тази цел и възстановяване на платения гербов налог за тези бутилки. Това оставя открит въпроса дали е било възможно напитките да бъдат унищожени по друг начин чрез обратна продажба, рециклиране или преработка, както предлага Правителството. Съдът намира, че в тази част дружеството жалбоподател е претърпяло имуществени вреди като пряк резултат от нарушението на чл. 1 от Протокол № 1. Въпреки това той ще вземе предвид всички горепосочени елементи, когато преценява размера на дължимото обезщетение (вж. параграф 31 по-долу).

30. Държавата ответник трябва да обезщети дружеството жалбоподател за загубата на бутилките от момента, в който намесата е станала незаконна (вж. *mutatis mutandis, East West Alliance Limited*, цитирано по-горе, § 257). Всъщност, ако бутилките бяха върнати през м. декември 2005 г., когато изземването им е станало незаконно, дружеството жалбоподател все още щеше да има възможност да ги продаде на пазара; забавеното им връщане, и по-специално връщането им след изтичане на срока им на годност, прави такъв начин на действие невъзможен и/или нереалистичен. Съдът счита, че загубата, която трябва да бъде компенсирана в това отношение, се състои от стойността на тези 26 748 бутилки, които са били незаконно задържани.

31. Що се отнася до размера на обезщетението за тази загуба, Съдът отбелязва, че въз основа на данъчните фактури дружеството жалбоподател е изчислило тази сума на 458 419 лева (234 385,91 евро), която включва акциз в размер на 18 736 лева (9 579,71 евро - вж. параграф 11 по-горе). Правителството не е представило никакви причини Съдът да се съмнява, че може да основе заключенията си на тези документи, и ги счита за достатъчни за установяване на покупната цена, платена от дружеството жалбоподател. Дружеството жалбоподател информира Съда, че всички бутилки с крем ликьор Baileys са били унищожени в съответствие с приложимите правила (вж. параграф 11 по-горе), което не се оспорва от Правителството. Въпреки това Съдът взема под внимание посоченото от Правителството, че в такива случаи вътрешното право предвижда специална процедура, позволяваща възстановяване на вече платен акциз (вж. параграфи 7 и 18 по-горе). Дружеството жалбоподател нито е потвърдило, че се е възползвало от тази процедура, нито е твърдяло, че тя не би била приложима в неговия случай. Поради това Съдът счита, че размерът на обезщетението следва да изключва сумите, съответстващи на акциза. Освен това Съдът взема предвид твърдението на Правителството, че съгласно вътрешното право дружеството жалбоподател, като е знаело, че срокът на годност на бутилките с крем ликьор Baileys вероятно ще изтече в кратък срок, е могло да поиска от прокурора продажбата на

бутилките и задържането на получените суми (вж. параграфи 8 и 19 и по-горе). Дружеството жалбоподател не е направило коментар по този въпрос. При това положение Съдът, от една страна, не е в позиция да прави предположения по въпроса дали прокурорът би разрешил такава продажба и дали, кога и как дружеството жалбоподател би пуснало на пазара иззетите напитки. Подобна процедура неминуемо зависи от официалното разрешение на държавен орган и от променливостта на получените оферти в зависимост от обстоятелствата по делото. От друга страна, Съдът не може да изключи възможността, ако дружеството жалбоподател беше започнало тази процедура, то да е било в състояние да избегне пълната загуба на платената покупна цена, като продаде стоката си преди изтичането на срока ѝ на годност, дори и на намалена цена. Същото важи и за аргумента на Правителството, че към момента на връщане на бутилките дружеството жалбоподател е можело да се опита да получи поне минимална печалба чрез рециклиране или преработка на напитките, както и за факта, че дружеството жалбоподател не е предоставило никакви подробности за тяхното унищожаване (вж. параграфи 11, 18, *in fine*, и 29 по-горе).

32. В светлината на гореизложените съображения и като взема предвид всички материали, с които разполага, Съдът намира за уместно да се произнесе по справедливост (вж. *East West Alliance Limited*, цитирано по-горе, § 253) и да присъди по тази точка 115 000 евро плюс всички данъци, които могат да бъдат начислени.

По отношение на исквете за пропуснати ползи във връзка с напитките, върнати след изтичане на срока им на годност

33. Дружеството жалбоподател претендира и за обезщетение за пропуснати ползи, тъй като не е могло да реализира печалба от продажбата на горепосочените бутилки, съдържащи крем ликьор Baileys, през периода на задържането им от властите. То претендира 185 250 лева (94 854,87 евро) или поне 134 527,70 лева (68 782,92 евро), както е определено в експертизата (вж. параграф 12 по-горе). Правителството твърди, че изчислението по тази позиция не може да бъде точно предвид несигурността на пазара и липсата на данни от счетоводството на дружеството жалбоподател (вж. параграф 23 по-горе).

34. Като се има предвид нарушението, установено в основното решение (вж. параграфи 2 и 27 по-горе), Съдът счита, че е налице причинно-следствена връзка между това нарушение и вредите, посочени в настоящата точка. Въпреки това Съдът счита, че претендираните суми са преувеличени.

35. Първо, Съдът отбелязва, че изчисленията на дружеството жалбоподател и сумата, посочена в експертизата, се различават значително (близо 30 % от стойността на капитала). Вярно е, че в експертизата са посочени данни за средната пазарна цена на бутилките единадесет месеца преди периода, през който бутилките са били задържани незаконно, и на тази по-ранна дата цените вероятно са били по-ниски, тъй като с течение на времето, заедно с инфлацията, има тенденция те да се повишават. Въпреки това дружеството жалбоподател не е представило никакви конкретни методи за изчисление или доказателства за колебанията на пазарната цена през този период.

36. Съдът вече отбелязва, че дружеството жалбоподател е можело да се опита да получи разрешение за продажба на напитките в хода на наказателното производство (вж. параграфи 8, 19 и 31 по-горе). Освен това Съдът отбелязва, че всяка печалба, реализирана от дружеството жалбоподател, е щяла да бъде обложена с данък (вж. делото *Злинсат, Спол. С.Р.О. срещу България* (справедливо обезщетение), № 57785/00, § 44 (g), 10 януари 2008 г., с допълнителни препратки). Нито дружеството жалбоподател в представените от него документи, нито експертите в своите доклади са взели предвид това в своите оценки.

37. И накрая, действителната продажба на бутилките ще зависи от променливите на пазара и от нивото на търсене; по-ниското търсене би довело до риска част от бутилките да не бъдат продадени. Съдът стига до становището, че при обстоятелствата по делото трябва да направи цялостна оценка на тези фактори (вж. цитираното по-горе решение *East West Alliance Limited*, § 253).

38. Ето защо, като се произнася по справедливост, Съдът счита, че на дружеството жалбоподател следва да се присъди сумата от 35 000 евро за пропуснати ползи, плюс евентуално дължимия данък.

По отношение на иските за законна лихва за забава, основани на незаконното задържане на цялото количество от въпросните напитки

39. Съдът отбелязва твърденията на дружеството жалбоподател и отговора на Правителството относно законната лихва за забава върху сумите, изчислени по отношение на покупната цена на напитките, върнати след изтичане на срока им на годност, и пропуснатите ползи във връзка с тези стоки, както и по отношение на незаконното задържане на бутилки с алкохолни напитки, които не са имали срок на годност и следователно все още са били продаваеми при връщането им (вж. параграфи 13, 14, 24 и 25 по-горе). Съдът е на мнение, че предвид конкретните обстоятелства по делото дружеството жалбоподател е претърпяло смущения в дейността си поради действията на властите и това е довело до определена икономическа загуба. Поради това Съдът счита, че е целесъобразно да присъди на дружеството жалбоподател еднократна сума в размер на 15 000 евро по тази позиция.

По отношение на исковете за защита на интереси, произтичащи от твърденията, че държавата не е осигурила вътрешни средства за правна защита

40. Съдът отбелязва, че в основното решение е заключил, че не е необходимо да разглежда отделно жалбата на дружеството жалбоподател по чл. 13 (вж. параграф 88 от основното решение и точка 3 от диспозитивните разпоредби, както и параграф 2 по-горе). Поради това Съдът отхвърля тази част от искането за справедливо обезщетение.

Заключение

41. В заключение Съдът намира за уместно да присъди на дружеството жалбоподател общо 165 000 евро за имуществени вреди, плюс всички данъци, които могат да бъдат начислени върху тази сума.

Разходи и разноси

42. Дружеството жалбоподател не претендира допълнителни разходи и разноси за становищата, представени след постановяването на основното решение (вж. параграф 5 по-горе).

43. Поради това Съдът не е призван да постанови решение по тази точка.

3) ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

4) Определя

- (а) Държавата ответник да заплати на дружеството жалбоподател, в срок от три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с чл. 44 § 2 от Конвенцията, 165 000 евро (сто шестдесет и пет хиляди евро) за имуществени вреди, плюс всички данъци, които могат да бъдат начислени, които да бъдат конвертирани във валутата на държавата ответник по курса, приложим към датата на уреждане на спора;
- (б) че от изтичането на гореспоменатите три месеца до уреждането на спора се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка през периода на неизпълнение плюс три процентни пункта;

РЕШЕНИЕ АВЕНДИ ООД срещу БЪЛГАРИЯ

- 5) *Отхвърля* искането на жалбоподателя за справедливо обезщетение в останалата му част.

Изготвено на английски език и обявено в писмена форма на 14 февруари 2023 г. съгласно правило 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Милан Блашко
(Milan Blaško)
Секретар

Пере Пастор Виланова
(Pere Pastor Vilanova)
Председател